

Výstava SKLO (venované Milošovi Balgavému)

Sklo v obrazoch obrazy v skle

Synagóga – Centrum súčasného umenia, Halenárska 2, Trnava

11.9.(Pia) 2020 - 22.10.(Št) 2020

Kurátorka - Beata Balgavá

Miloš Balgavý je umelcom, ktorý má za sebou množstvo výstav po celom svete a jeho diela sú v zbierkach mnohých významných múzeí a galérií, za všetky v Museuu van den Togt v Amsterdame, v Musée des Arts Décoratifs v Lausanne, v Nationale Nederlanden v Rotterdame, vo Fínskom múzeu skla v Riihimäki, v kolekcii skla Mesta Lommel, v Uměleckoprůmyslovom muzeu v Prahe, v Slovenskej národnej galérii v Bratislave a v ďalších. V Galérii Jána Koniarka vystavuje umelec po štvrtý krát – tentoraz so sklárskymi umelcami narodenými v rozpätí od druhej polovice šesťdesiatych rokov (Palo Macho) až do druhej polovice deväťdesiatych rokov. Zástoj umelca je odlišný, stáva sa duchovným sprievodcom a ochrancom svojich mladších kolegov. Jeho dielo je cestou, ktorá sa voľne vinie a je dostatočne široká pre iných, ďalších... Na umelcovej ostatnej výstave v Galérii Jána Koniarka v Trnave – v Koppelovej vile v roku 2013 sa Miloš Balgavý predstavil – okrem svojich brúsených tavených plastík z optického a farebného skla fotografickými obrazmi, ktoré vznikali postupne v podobe fotografií dokumentujúcich celé jeho dielo. Ich autorkou je renomovaná fotografka Jana Hojstričová. Pri prvotne dokumentárnom fotografovaní Balgavého sklenených plastík prejavila autorka takú mieru empatie, ktorá zrodila fotografie znamenite narábajúce so svetlom lyricky vyladovaných Balgavého diel. Tieto fotografie sa samovoľne stávali obrazmi, pričom skúmový umelec hľadal vždy ďalšie, nové možnosti a kompozície na fotografiách svojich pôvodných diel, až pochopil – po viacerých sústredených spôsoboch nanášania fotografií na rôzne hmoty – na papier, na hliník, že môžu byť nanesené na priehľadnú hmotu. Tu sa absolútne solitérne cesty tých, ktorí pracujú celoživotne so svetlom a s farbou – Miloš Balgavý, Palo Macho a Jana Hojstričová, hoci každý z nich diametrálne inak, paradoxným spôsobom prešli. A tak na výstave dominujú obrazy s Balgavého dielom zo skla oscilujúce medzi dokumentom a výpoveďou a sú vlastne portrétmi umelcových diel od Jany Hojstričovej a Autoportrét (diptych) – dvojjediná Machova maľba na skle s Hojstričovej fotografiou v skle.

Vynímajúc sklené plastiky Andreja Jančoviča, ktorý sa venuje tavenej a brúsenej sklenej plastike a Pala Barkóciho, u ktorého ide o ojedinelý experimentálny prístup v technológii brúseného a lešteného skla náročnou kombináciou sklenej optickej hmoty fúkaného tvaru s glycerínom, sa na výstave SKLO (venované Milošovi Balgavému) sústreďuje teda pozornosť na obraz. V roku 2017 sa v Galérii Medium v priestoroch Vysoké školy

Zriaďovateľ:

výtvarných umení v Bratislave uskutočnila tematická výstava Vedieť – Vidieť – Maľovať, na ktorej vystavujúci autori, nepracujúci prioritne so sklom, hľadali prepojenie svojich konceptoch v skle. Na ňu nadväzovala výstava diel prevažne mladšej generácie New Glass Folder vo švédskom centre skla The Glass Factory, Boda Museum a v roku 2019 výstava Obrazy vytvorené v skle v dánskom Hempel Glassmuseum. Všetky tri výstavy sa sústreďovali predovšetkým na obrazy zo skla, v skle a na skle. Tu nájdeme provenienciu podoby diel nadaných mladých umelcov – Žofie Dubovej, Jána Mýtneho ml. a Dávida Kurinca. Ich prejav je výsledkom interdisciplinárnych programov Vysokej školy výtvarných umení v Bratislave. Vidíme v nich snahu využívať tradičné technológie maľby na sklo, pri zachovaní individuálneho prejavu nezávislého od technologických postupov zaužívaných v priemyselnej výrobe. Princípom takéhoto ateliérového skla je experimentovanie so sklárskymi technológiami maľby prekryvaním farebných plôch, keramickými obtlačkami, chemickým a mechanickým odoberaním maľovaných vrstiev, pieskovaním, experimentovaním s taviacou a vypaľovacou teplotou a prepaľovaním zrkadiel. Tohto charakteru sú i vystavené sklenené obrazy ďalších nádejných autoriek – Marty Matejkovej-Vjatrákovej, Kristíny Ligačovej, Ariny Dotsenko a Kataríny Pozorovej.

Vystavujúci autori – prízemie, priestor hlavnej lode:

Miloš Balgavý *1955, Bratislava

V rokoch 1970 – 1974 študoval na Strednej škole umeleckého priemyslu v Bratislave, na odbore výtvarné spracovanie keramiky, v rokoch 1978 – 1984 na oddelení sklárskeho výtvarníctva na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave (Václav Cigler, Askold Žáčko).

„Sklo je hmota usvedčujúca. Je teda možné na príkladoch v nej uskutočnených vystopovať osobnosť a povahu toho, kto ju spracoval. Toto zistenie platí aj o výtvarnom prejave Miloša Balgavého, ktorého osobitý talent a charakter potvrdzujú nielen jeho práce poeticky ladené, ale i tie, v ktorých zvolil prísny geometrický tvar a jasný architektonický rozvrh čírych alebo farebných plôch, umocnených navyše svetlom, ktoré nimi prelína a celé ich ozvláštňuje. Tento esteticky čistý a pôvabný prejav však nie je samoúčelný, pretože je naplnený obsahom tlmočiacim najvnútornejšie city a myšlienky autora.“ Takto sa o umelcovi vyjadril v roku 1997, v čase výstavy Svetlo farieb v Slovenskej národnej galérii jeho prvý pedagóg – Václav Cigler.

Miloš Balgavý vidí podstatou tvorby so sklom v jeho odkliatí, v schopnosti porozumieť vyžarovaniu materiálu, v jeho otvorení a nasadení a potom v zmierení sa s jeho opustením. Podľa umelca všetko začína svetlom. U Balgavého ide v skle o uchopenie svetla cez tento materiál, jeho formu a tvar pre možnosť vzniku ďalších, nových farebných obrazov.

Ak zväžíme cestu abstraktného umenia v architektúre a sochárstve v období 20. storočia smerom od studenej k teplej abstrakcii, posunutej k rôznym druhom lyrickej abstrakcie, pochopíme, že v slovenskom skle reprezentuje Miloš Balgavý introvertný a emocionálny minimalizmus. Balgavý pracuje nezvyčajne citlivo s čistotou myšlienky, tvaru a farby, preto používa precízne dokonale čisté optické sklo. Komunikácia s vnímateľom sa u neho deje ešte pred vznikom diela, hlboko vo vnútri. Hoci uplatňuje prvky geometrickej abstrakcie konštruktívneho smeru, východiskom jeho tvorby je príroda. Odstupňovaním hrúbky skla sa majstrovsky pohráva so skleneným farebným valérom. Vo svojich charakteristických kompozíciách jemným vychýľovaním a napínaním tvarov, leskom a matom a farebným kontrastom modeluje vzťahy, ktoré sa v mäkkom napätí súzvučne dopĺňajú. Umelecká výpoveď Miloša Balgavého je kladným „ľudským posolstvom zakódovaným do poetickej metafory diela“. ¹

¹ Katarína BAJCUROVÁ. Miloš Balgavý 1998 - 2003 [Katalóg výstavy]. Žilina: Ateliér Choma, Miloš Balgavý, 2003, s. 12

Jana Hojstričová *1972, Myjava

V rokoch 1986 – 1990 študovala na Strednej umelecko-priemyselnej škole v Bratislave, odbor užitá fotografia. Vyštudovala Vysokú školu výtvarných umení v Bratislave (1991 -1997) a v roku 2006 ukončila doktorandské štúdium. V roku 1994 absolvovala študijný pobyt na École des Beaux-Arts, St. Etienne a v roku 1995 na Filmovej akadémii múzických umení v Prahe. Pedagogicky pôsobí na Katedre fotografie a nových médií VŠVU v Bratislave, kde od roku 2019 vedie ateliér.

Ako autorka sa zúčastnila celej rady domácich a zahraničných výstav a fotografických festivalov napr.: Fotofest Houston, Mesiac fotografie Bratislava, Medzinárodný festival mladej fotografie v Ljubljane, Medzinárodný festival fotografie v Lodži, Septembre de la Photographie, Lyone, Moisdela Photo a Paris vo Francúzsku. Získala cenu Fotograf roka 2013, udeľovanú Stredoeurópskym domom fotografie.

Na výtvarnú scénu vstúpila v 90. rokoch 20.storočia. Nosnou témou jej fotografickej tvorby je telo, ktoré stavia do kontextu s rastúcim vplyvom konzumnej spoločnosti naň. V súčasnosti zameriava fotografickú tvorbu na vizuálnu sociologickú interpretáciu o stave dnešnej rodiny.

Zároveň sa venuje v rámci výskumno-umeleckého projektu prepojeniu historickej fotografie 19. storočia so súčasným pohľadom a využitím vedeckých princípov v umení a fotografii.

V roku 2010 začala jej vzájomná spolupráca s Palom Machom na spoločných projektoch s autorským fotografickým obrazom transponovaným do skla. Spoločné diela sú dialógom dvoch rovnako silných, rovnocenných médií, názorov a autorov. Sú výstupom obojstranne obohacujúcej spolupráce, ktorá dáva nový rozmer nielen fotografiám, ale aj novú vrstvu

skleným obrazom-objektom. Spoločné projekty vystavovali v Galérii Nova v Bratislave – Scanning, SK (2010), Krv v Slovenskej národnej galérii v Bratislave, SK (2013), Body Talk v Glassmuseu Ebeltoft (2014), DK, Outside the Body v SiC! Gallery BWA Wroclaw, PL (2015) a v Turčianskej galérii v Martine, SK (2016), Invisible Skin v Museu Kunstpalast Düsseldorf, BRD (2016), Mr. Jekyll Mrs. Hyde Glassfestival Wroclaw, PL (2016), Pohled na neviditeľnou kúži na hrade Sovinec, CZ (2017), Konjunkcie v Galérii Jána Koniarka v Trnave, SK (2017), New Stories Gallery Meno Parkas v Kaunas, LT (2017), Version Originale v Centre Tignous d'art contemporain Montreuil/Paris, FR (2018), MEDZI STENAMI/INTRA MUROS/BETWEEN WALLS, Stredoeurópsky dom fotografie, Bratislava SK (2018), Images Captureed in Glass, The Hempel Glasmuseum, Denmark (2019)

Palo Macho *1965, Streženice

V rokoch 1980 – 1983 študoval na Strednom odbornom učilišti sklárskom v Novom Bore (CZ), 1983 – 1986 na Strednej umeleckopriemyselnej škole sklárskej v Kamenickom Šenove (CZ) a 1989 – 1995 na Oddelení sklárskeho výtvarníctva (u doc. Juraja Gavulu) na Vysokéj škole výtvarných umení v Bratislave. Študijný pobyt na École des Beaux-Arts, St. Etienne absolvoval v roku 1993. V období rokov 1994 – 1998 sa stal pedagógom na Škole úžitkového výtvarníctva v Lednických Rovniach. Sklený obelisk pre Park ušľachtilých duší vo Zvolene realizoval v roku 2010, od roku 2011 do súčasnosti je odborným asistentom v Ateliéri Sklo na Vysokéj škole výtvarných umení v Bratislave.

Monografická knižná publikácia PaloMacho, ktorá vznikla v roku 2015, je brilantná rovnako, ako všetko, čoho sa umelec dotkne – výberom autorov, ktorí sa ním zaoberajú, fotografiami, grafickým dizajnom i knižnou väzbou. Je dôsledným obrazom jeho doterajšieho diela. Sylva Petrová, medzinárodne uznávaná česká kurátorka a bádatelka v odbore súčasného umeleckého skla a úžitkového umenia, v nej podotýka, že napriek tomu, že bol svedkom úspechu svojich starších kolegov (v niektorých prípadoch i mentorov): Askolda Žáčka, Jana Zoričáka (Zoritchaka), Štěpána Palu, Ľubomíra Arzta alebo Miloša Balgavého a všetkých ďalších, ktorí po tvorbe geometrických objektov brúsených z blokov optického skla prešli do brúsenej alebo neskôr iba prebrusovanej tavenej plastiky, sa nikdy súputníkom týchto trendov nestal. A ani sa o to nepokúsil. Zostal vtedy, i dnes na Slovensku osamoteným v maľbe na skle, jediným, kto sa týmto odborom v tomto teritóriu zaoberá.² Zároveň autorka konštatuje, že Palo Macho je výraznou, soliternou osobnosťou nielen slovenskej, ale aj svetovej výtvarnej scény.

² BAJCUROVÁ, Katarína – PETROVÁ, Sylva: PaloMacho. Ateliér Studená 10, Bratislava, 20115, s.27

Palo Macho a Jana Hojstričová už celé desaťročie uskutočňujú čínorodú spoluprácu na projektoch fotografických obrazov trpezlivo posúvajúc hranice možností oboch médií – skla i fotografie. Ich spolupráca vyústila do objavných kontextov, v ktorých postupne rozšírili nielen rozmerové, ale aj priestorové možnosti vzniknutých diel. Autoportrét (diptych) z cyklu autoportrétov Scanning z roku 2011 je portrétom oboch umelcov s jasnými atribútmi ich tvorivého naplnenia transponovaného do telesnej bolesti, do jaziev – ako dôsledku, ale aj spätnej väzby posilňujúcej myseľ. Dielo je vrstvené nielen výtvarne technologicky, ale aj – a to predovšetkým – sémanticky. Palo Macho a Jana Hojstričová sa zaoberajú ľudským telom nie ako výzvou v zmysle ideálu, ale ako prostriedkom nezvratného uskutočnenia. Zobrazujú ho delikátne, často v neúplných celkoch alebo vo veľkých fragmentoch. Stavajú sa k nemu empaticky, s istým odstupom, vážne, vediac o jeho zraniteľnosti a pominuteľnosti. Svoje videnie nevnučujú, iba konštatujú a naznačujú. Pozoruhodná v Autoportréte (diptychu) je dokonalá vyváženosť a symbióza oboch umelcov vo všetkých úrovniach diela.

Vystavujúci autori – ľavá galéria, 1. poschodie:

Andrej Jančovič *1986, Šaľa

Po ukončení štúdia na Škole úžitkového výtvarníctva Josefa Vydru v Bratislave (2000 – 2005) pokračoval v štúdiu na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave, v Ateliéri skla (2005 – 2012) pod vedením pedagógov Juraja Gavulu, Viktora Oravca a Patrika Illa. Počas štúdií v rokoch 2007, 2009 a 2013 sa dostal do úzkeho výberu Ceny Galérie NOVA – špecializovanej ceny pre sklo. V roku 2012 získal tretie miesto na prestížnej medzinárodnej prehliadke skla Stanislav Libenský Award 2012 za sklenú plastiku Inside z cyklu Geometria. V roku 2012 postúpil medzi finalistov Coburg Prize v Nemecku.

Vo svojej tvorbe sa sústreďuje prevažne na geometrické tvaroslovie s dôrazom na priestorový útvar kocky, najnovšie i na iné priestorové útvary, napr. na kužeľ. Pozornosť venuje vzdušným prienikom v skladobnom princípe architektonicky budovaných sklenených objektov. Pracuje so svetelnosťou zámerne sa meniacej hrúbky skla. Strieda matný a lesklý povrch, sústreďujúc sa na výraznú farebnosť elementárnej modrej, zelenej, červenej či žltej, niekedy uránovej farby. Popri tavenej plastike ho fascinuje aj optické sklo, ktoré z platformy ďalšej generácie narodenej v druhej polovici osemdesiatych rokov skúma architektonicky i svetelne v intenciách povestnej bratislavskej Ciglerovej školy.

Pavol Barkóci *1990, Želiezovce

V rokoch 2005 – 2009 študoval na Škole úžitkového výtvarníctva Josefa Vydru v Bratislave. Po štúdiu Dizajnu a tvarovania dreva na Technickej univerzite vo Zvolene (2009 – 2010) absolvoval v roku 2012 nadstavbové štúdium na odbore Výtvarné spracúvanie skla na

Strednej odbornej škole sklárskej v Lednických Rovniach. V roku 2018 absolvoval Vysokú školu výtvarných umení v Bratislave – Ateliér Sklo, Katedra úžitkového umenia (2012 – 2018). V roku 2018 získal na medzinárodnej súťaži mladých umelcov v Sázave (CZ) cenu za brúsenú plastiku Refrakcie (2017).

Pavol Barkóci hľadá v optických vlastnostiach skla možnosť vyjadrenia svojho osobitého pocitu pravdy o materiáli, ktorý ho fascinuje. Pracuje so zakrivením, násobením a delením, s prizmatickými vlastnosťami optického skla, púta ho vnútorné prostredie priestoru a jeho výrazový optický potenciál. Toto by však nebolo – vzhľadom k povahe prizmatickej sklenej plastiky, ktorá sa zrodila postupne v období 60. rokov minulého storočia v československom kontexte – ničím novým. Z pozície svojej generácie a experimentálneho založenia jej poznania vnáša Barkóci do skla náročnými kombinovanými technológiami fúkaného a brúseného skla nový prvok, ktorý je tekutý a vo svojej podstate sklu nie je sklu cudzí. Umelec necháva vtekať do skla „infúziu“, v podobe farebného glycerínu. Takto plní a uzatvára sklo, nie však v zmysle úžitkovosti. Vo vzťahu k povahe materiálu tento autor sklo novátorsky „živí“, uzatvárajúc tekuté v zatuhnutom. V tomto duchu vzniknutá Barkóciho brúsená plastika Vzťahy (2018) získala na výročnej Cene Stanislava Libenského v DOXe – Centre súčasného umenia v Prahe v roku 2019 Cenu poroty.

Ján Mýtny ml. *1991, Bratislava

Hoci jeho otec bol významným sklárskym umelcom anticipujúcim konceptuálne poryvy skla obdobia konca 20. storočia, Ján Mýtny ml. vyštudoval na bratislavskej Vysokej škole výtvarných umení fotografiu (2012 – 2018).

Vo vzťahu k fotografii sa tento mladý autor od počiatku zaujímal o nové technológie a ďalšie, rozšírené možnosti uskutočnenia svojich zámerov. Témou Mýtneho fotografií nanášaných na povrch priehľadného, taveného, v peci líhaného a zlepovaného tabuľového skla je krajina. Vlastnosť priehľadnosti skla je pre umelca podstatná. Transparentnosť skla mu umožňuje dosiahnuť žiadanú iluzórnosť a virtuálnosť. V tomto duchu sa prezentoval v Galérii Medium v Bratislave na výstave Vedieť – Vidieť – Maľovať (sklo ako plátno) zameranej na presah tvorby obrazov spôsobom, v ktorom umelec nepracuje prioritne so sklom, ale hľadá prepojenie svojho konceptu s týmto materiálom. V roku 2018 získal Ján Mýtny v súťaži Cena Stanislava Libenského v Prahe Cenu poroty za sklený obraz Čiara. Mladý umelec sa tematicky sústreďuje na dialóg s prírodou, ktorý je v jeho chápaní procesom sebauvedomovania. Príroda je pre Mýtneho dokonalým zrkadlom mentálnych procesov prebiehajúcich vo vlastnom vnútri.

Dávid Kurinec *1990, Bratislava

V rokoch 2001 – 2009 študoval na Gymnázium Sv. Uršuly v Bratislave, v rokoch 2012 – 2018 na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave – v Ateliéri Sklo, pod vedením pedagógov

Patrika Illa a Pala Macha. Od roku 2015 do roku 2018 sa zúčastnil viacerých externých stáží na pôde Vysokej školy výtvarných umení v Bratislave (v Ateliéroch: Fotografia, Odevný dizajn, Textilná tvorba a Art dizajn), v roku 2015 v rámci programu Erasmus+ v Glass Studiu Akadémie umení v Talline (pod vedením Mare Saare). V roku 2018 dostal Cenu rektora Vysokej školy výtvarných umení v Bratislave za diplomovú prácu *A keď si vás koupím všechny!*, v tom istom roku sa stal v rámci štúdia MIKSMITE celkovým víťazom Bratislava Design Week 2018.

Záujem tohto autora sa sústreďuje v širšom rozsahu na virtuálnu realitu, ktorá stojí viac menej mimo skla ako reálnej hmoty, a tiež na tvorbu so svetlom v súvislosti s digitálnymi médiami. Vo svojom projekte *Virtuálne okná*, rovnako ako v aktuálnom projekte pre trnavskú Synagógu pracuje virtuálne so sklom alebo s virtuálnym architektonickým priestorom. To, o čo sa umelec snaží je, jeho slovami, posun vo vzťahu medzi vnímanou skutočnosťou a reálnym priestorom. Súčasne sa pokúša zistiť, či simulácia skla môže byť ešte definovaná ako sklo.

Otázkou zostáva, či sa umelec usiluje takto nastaviť zrkadlo preludom svojej súčasnosti, či je vôbec možné zatiaľ ním neurčený posun vo vnímaní dosiahnuť, alebo sa s myšlienkou o skle iba zahráva, a či v skutočnosti nakoniec nejde iba o jeden z prejavov hybridného umenia...

Vystavujúci autori – pravá galéria, 1. poschodie:

Marta Matejková-Vjatráková *1990, Galanta

V rokoch 2005 – 2010 absolvovala štúdium na Škole úžitkového výtvarníctva Josefa Vydru v Bratislave (odbor propagačná grafika), v rokoch 2010 – 2016 pokračovala na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave, v Ateliéri Sklo u pedagógov Patrika Illa a Pala Macha. Počas štúdia absolvovala pobyt na Akademii Sztuk Pięknych v Krakove. Od roku 2011 sa zúčastňuje kolektívnych výstav doma a v zahraničí. Zúčastnila sa viacerých sklárskych sympózií (Lednické Rovne, Nový Bor, Dubnica nad Váhom, a tiež maliarskeho sympózia v Seredi).

Na pôde Galérie Jána Koniarka autorka vystúpila samostatne v roku 2019 svojou site-specific inštaláciou zo skla *Pevné, tekuté, ľahké II.*, pozostávajúcou zo šiestich rozmerných tabúl skla pojednaných nadýchanou bielou maľbou a videa, ktoré približovalo proces tvorby so špecifickou maliarskou technikou na skle. Pôvodne boli tabule pripravené pre kaplnku sv. Jána evanjelistu v Bratislave – za inštaláciu, ktorú z nich vytvorila dostala v roku 2016 Cenu rektora VŠVU. Čaro a neha tohto diela bolo v priestore Synagógy podčiarknuté vynikajúcim architektonickým riešením, ktoré spočívalo v chvejivom, diagonálnom naklonení a éterickom usporiadaní sklenených tabúl držaných líniami bielych povrázok. Súčasťou výstavy boli i prvé

„sladké“ maľby vzniknuté v roku 2019 technikou, ktorá zahŕňala použitie cukru. Autorka v nich vyjadrila svoj lyrický, až japonsky meditatívny postoj ku krajine. Výberom šiestich z nich sa Marta Matejková prezentuje na aktuálnej výstave v Synagóge.

Žofia Dubová *1991, Bratislava

V rokoch 2010 – 2014 absolvovala bakalárske štúdium maľby v Ateliéri +-XXI Daniela Fischera na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave, v rokoch 2012 – 2013 stáž na Fakulte výtvarných umení Univerzity v Porte (PT). V roku 2014 študovala v Ateliéri Sklo – Katedra užitých umení Vysokej školy výtvarných umení v Bratislave, v roku 2015 sa zúčastnila na výmennom pobyte v Škole umenia na Univerzite v Arizone (USA), pričom v rokoch 2014 – 2016 absolvovala magisterské štúdium v Ateliéri +-XXI na Katedre Maľby a iných médií Vysokej školy výtvarných umení v Bratislave. V priebehu rokov 2015 – 2017 sa zúčastnila viacerých prednášok, konferencií a workshopov doma i v zahraničí, za všetky napr. v roku 2017 Maľovanie na skle: Myšlienky zachytené v materiáli, CLASAAC, FCT, Univerzita Nova v Lisabone; Maľovanie na skle, workshop Pala Macha v MusVerre v Sars-Poteries (FR) a pod. V roku 2016 získala Cenu Slovenskej výtvarnej únie na VI. Bienále voľného výtvarného umenia, v tom istom roku Cenu rektora Vysokej školy výtvarných umení v Bratislave.

Žofia Dubová je cestovateľkou, ako sa sama vyznáva. Odchádza preč od známych vecí, ľudí, miest, niekedy možno preč od seba samej. Fascinujú ju stopy v snehu, obrazy v piesku, zabudnuté cesty, miznúce vlny, skryté znamenia, neznáme vône, nekonečná obloha, bežiacie oblaky... Loví neznáme miesta, zbiera ich ako osobné trofeje a ukladá hlboko do svojej pamäte, vytvárajúc tak rastúcu databázu svojej inšpirácie. Jej sklené i nesklené obrazy sú presvedčivé, jemné a pravdivé, vzdušné, voňajú čerstvým vetrom. Žofia Dubová je z hĺbky svojej podstaty maliarkou, narábajúcou so sebe vlastnou maliarskou imagináciou.

Kristína Ligačová *1995, Čadca

V rokoch 2010 – 2014 študovala Propagačnú grafiku na Škole úžitkového výtvarníctva v Ružomberku. Od roku 2014 do súčasnosti študuje v Ateliéri Sklo (pedagóg Patrik Illo a Palo Macho) na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave.

Kristína Ligačová skúma vplyv prostredia na ploché sklo. Inšpirovala sa stekáním vody po stenách skleníka. Zaujímajú ju premeny na styčnej ploche vonkajšieho sveta prírody s chráneným svetom vegetácie. Vzniknuté stopy zobrazuje viacvrstvovou maľbou voľne stekajúcich sklárskych listrov po tabuľovom skle vloženom v kovových, často fragmentových konštrukciách pomyselných skleníkov. Táto mladá autorka je experimentátorkou a hľadačkou sémantických konfrontácií v širšom diapazóne. Najnovšie,

s istým druhom sarkazmu, pracovala na sérii hláv z fúkaného skla inšpirovaných bublinami žuvačiek. Dielo je od júla 2020 prezentované na výstave Verre contemporain Slovaque 1960 – 2020 v Musée du Verre Conches (F).

Arina Dotsenko *1996

Je študentkou 4. ročníka bakalárskeho štúdia Ateliéru Sklo na Katedre úžitkového umenia Vysokej školy výtvarných umení v Bratislave. Jej doménou je kresba. Vyhľadane motívy pre tetovanie na koži overuje, prispôsobuje a experimentuje s nimi v technológii kresby a maľby na sklo a tiež aj na vrstvených sklenených platniach stavovaných do homogénnych blokov.

Katarína Pozorová *1986

je rovnako študentkou 4. ročníka bakalárskeho štúdia Ateliéru Sklo na Katedre úžitkového umenia Vysokej školy výtvarných umení v Bratislave. Pre túto autorku je príznačné hľadanie prienikov medzi dizajnom a voľnou tvorbou, vzájomné ovplyvňovanie sklárskych technológií, experimentovanie, ale aj schopnosť remeselnej práce s materiálom.

Obidve začínajúce autorky spája a výrazne posúva už málo vídaný záujem o realizáciu, schopnosť materializovania svojich tvorivých myšlienkových konceptov, čo je – paradoxne – vzácné, a aj preto sa stali súčasťou výstavy v trnavskej Synagóge.